

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Míldady Tomkové, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **G. K.**, zastoupeného Mgr. Janou Hrdličkovou, advokátkou, se sídlem Liborova 14/405, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2008, č. j. OAM - 22/LE - VL10 - C09 - 2008, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2008, č. j. 46 Az 26/2008 - 24,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce Mgr. Janě Hrdličkové, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2008, č. j. OAM - 22/LE - VL10 - C09 - 2008, kterým nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 1, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Krajský soud v Praze po podání kasační stížnosti proti předmětnému rozhodnutí postupoval ve smyslu § 108 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu.

Kasační stížnost stěžovatel podává výslovně z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a to v celém rozsahu výroku o odmítnutí žaloby. Postup krajského soudu při odmítnutí žaloby nebyl důvodný, neboť podle mínění stěžovatele jeho žaloba ze dne 29. 1. 2008, tak i její doplnění ze dne 26. 2. 2008 ustanoveným zástupcem žalobce obsahuje všechny podstatné náležitosti žaloby, včetně žalobních bodů, jak jsou vymezeny s. ř. s. a jejich vymezení konkretizováno judikaturou Nejvyššího správního soudu - odkaz na rozsudek ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, a rozsudek ze dne 19. 10. 2005, č. j. 3 Azs 422/2004 - 54, a žaloba je tedy projednatelná. Dále uvádí, že v žalobě i jejím doplnění mj. uvedl, že azyl mu nebyl udělen neoprávněně a že se do své vlasti vrátit nemůže. Dále opakovaně uvedl, z jakých důvodů opustil zemi původu a proč požádal o udělení mezinárodní ochrany. Tím,

že stěžovatel v doplnění žaloby výslovně namítl porušení ust. § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a ust. § 12 a § 28 odst. 2 zákona o azylu, lze v plném rozsahu dovodit právní argumentaci a individualizovaná skutková tvrzení, o něž se žalobní body opírají. Nesouhlasí s názorem krajského soudu, že doplnění žaloby je jen formulářovou žalobou, která je používána i v jiných případech. Podle názoru stěžovatele odmítnutím žaloby došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces stanoveného čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských a čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod a k odmítnutí spravedlnosti a zároveň k porušení principu předvídatelnosti. Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. a podal návrh na předběžné opatření podle § 38 s. ř. s.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že v té části, kde stěžovatel argumentuje kasačními důvody podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. - nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby, lze uvést následující:

Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. v kontextu s § 120 s. ř. s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování. Nejvyšší správní soud tedy posuzuje správnost postupu soudu k právnímu stavu, který zde byl v době rozhodování krajského soudu.

V daném případě stěžovatel podal proti rozhodnutí správního orgánu, které mu bylo doručeno dne 26. 1. 2008, podání označené jako žaloba ze dne 29. 1. 2008, jež bylo předáno k poštovní přepravě 8. 2. 2008 a doručeno krajskému soudu 11. 2. 2008. Žalobce byl řádně poučen, že podle ust. § 32 odst. 4 písm. a) zákona o azylu žalobu proti rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterým nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 1, § 14a a § 14b, lze podat ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí, současně byl poučen, že podání žaloby má odkladný účinek v souladu s § 32 odst. 3 citovaného zákona. V žalobě ze dne 29. 1. 2008 žalobce pouze uvedl, že podává žalobu proti označenému rozhodnutí Ministerstva vnitra s tím, že podle jeho mínění mu azyl nebyl udělen neoprávněně a nemůže se vrátit zpět do vlasti. Zároveň požádal, aby mu byl ustanoven soudem zástupce pro řízení o žalobě podle § 35 odst. 5 s. ř. s., a to výslovně Organizace pro pomoc uprchlíkům. Žalobci byl k jeho žádosti usnesením krajského soudu ze dne 12. 2. 2008, č. j. 46 Az 26/2008 - 16, ustanoven zástupce pro toto řízení - Organizace pro pomoc uprchlíkům, jež byla tímto usnesením vyzvána v souladu s ust. § 37 odst. 5 s. ř. s., aby ve lhůtě do 2 dnů ode dne doručení výzvy - tedy lhůtě zbývající do uplynutí lhůty k podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného, odstranila vady žaloby, tj. aby konkretizovala žalobní body tak, aby z nich bylo patrné, v čem konkrétně je spatřována nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Žalobce byl řádně poučen, že nebude-li podání ve lhůtě doplněno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud návrh odmítne podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ve stanovené lhůtě zástupkyně žalobce soudu předložila doplnění žaloby, jež opět neobsahuje konkrétní žalobní body - pouze uvedla, že se domnívá, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, v rozsahu a který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, dále porušil § 12 zákona o azylu, neboť žalobce se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu, a byl rovněž porušen § 28 odst. 2 tohoto zákona. Doplnění žaloby je formulářovou žalobou používanou i v jiných případech. V žalobě ze dne 29. 1. 2008 ani v jejím doplnění ze dne 26. 2. 2008 žalobce neuvedl žádné žalobní body podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle tohoto citovaného ustanovení žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.) musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle odst. 2 věty třetí tohoto ustanovení rozšířit žalobu na doposud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body, může jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Protože vzhledem k výše uvedenému nebyly odstraněny vady podání, krajský soud postupoval v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého soud usnesením odmítne návrh, jestliže nejsou splněny podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat, a žalobu v souladu s tímto citovaným ustanovením odmítl. Krajský soud v Praze tedy vycházel z jasného právního stavu a nepochybil, když žalobu v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl. Postup krajského soudu není v rozporu s citovaným čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod.

O odkladném účinku Nejvyšší správní soud nerozhodoval – je stanoven přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu). Rovněž nebylo rozhodováno o návrhu na předběžné opatření, neboť podle § 38 odst. 3 s. ř. s. návrh je nepřijatelný, nastává-li tento účinek ze zákona.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že posouzení dané právní otázky krajským soudem se naprosto nevymklo z obvyklé a ustálené rozhodovací praxe, když tatáž otázka již byla totožně posouzena a rozhodnuta opakovaně dříve. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgán a následně i soud vycházel a jakými právními úvahami se při rozhodování řídil.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Stěžovateli byla usnesením Krajského soudu v Praze č. j. 46 Az 26/2008 - 38 ze dne 7. 4. 2008 pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni nebyla přiznána odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti za účtované dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení dne 10. 4. 2008 a studium spisu dne 15. 4. 2008 a náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby, včetně DPH. Požadovaná odměna za jeden úkon spočívající v přípravě a převzetí zastoupení nebyla přiznána, neboť podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), by odměna za převzetí a přípravu zastoupení náležela za splnění podmínky, že se uskutečnila první porada s klientem, přičemž uskutečnění této porady ustanovená advokátka netvrdí. Další požadovanou odměnu za studium spisu dne 15. 4. 2008 soud nepřiznal. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poznamenává, že studium spisu nelze považovat za úkon, za který by byla ustanoveným zástupcům obecně přiznávána odměna. Opačný případ nastává, pokud doplnění kasační stížnosti opodstatněně reagovalo na skutečnosti zjištěné studiem spisu, s nimiž se jinak mohl ustanovený advokát pro důsledné hájení práv a zájmů stěžovatele seznámit pouze problematicky. V daném případě soud důvodnost studia spisu s ohledem na skutečnost, že se jednalo o odmítnutí žaloby podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že ustanovenou advokátkou nebylo učiněno žádné podání ve věci doplnění kasační stížnosti, neuznal. Proto bylo rozhodnuto tak, jak uvedeno v bodě III. výroku tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. října 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu